

Sygn. akt II UK 110/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku M. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 października 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...], po ponownym rozpoznaniu sprawy, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z 2 października 2014 r., VIII U [...] i oddalił odwołanie M. B. (wnioskodawczynie) od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. (organ rentowy), stwierdzającej, że wnioskodawczynie jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega od 1 października 2013 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniosła wnioskodawczynie, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na oczywistej zasadności skargi. Wnioskodawczynie upatruje jej w naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów materialnych i proceduralnych wskazanych w podstawach skargi oraz na występowaniu w sprawie

istotnego zagadnienia prawnego: czy można odmówić przymiotu działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.) na tej podstawie, iż działalność okazała się mniejszych rozmiarów i mniej rentowna niż przewidywał przedsiębiorca w chwili rozpoczęcia, co może skutkować zakwestionowaniem istnienia tytułu ubezpieczenia z art. 6 ust. 1 i 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), a także czy zadeklarowana przez płatnika podstawa wymiaru składek może być poddana weryfikacji i podważona w sprawach o podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego uwzględnia poglądy prawne wrazone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16 (LEX nr 2307127). W wyroku tym Sąd Najwyższy zwracał uwagę na konieczność wykazania zarobkowego wykonywania prowadzonej działalności gospodarczej oraz jej trwałego charakteru. W dalszej kolejności stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego jest zbieżny ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w sytuacji, gdy przychód uzyskiwany z tytułu działalności gospodarczej jest marginalny (700 zł za dwa miesiące), brak jest aktywnych i racjonalnych działań na rzecz pozyskania klientów (o działalności prowadzonej przez wnioskodawczynię klienci dowiadawali się od jej matki lub sąsiadów), aktywność wnioskodawczyni w ramach prowadzonej działalności gospodarczej ograniczała się do trzykrotnej, krótkotrwałej opieki na osobami niepełnosprawnymi, a klienci wnioskodawczyni pochodzili z kręgu osób znanych wnioskodawczyni lub jej najbliższymi, można mówić o pozorowaniu prowadzenia działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2018 r., II UK 413/17, LEX nr 2609126). Dlatego poczynione w sprawie ustalenia

faktyczne są niewystarczające do stwierdzenia podlegania przez wnioskodawczynię ubezpieczeniom społecznym, a przez to nie ma podstaw faktycznych dla rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sformułowanego w skardze kasacyjnej wnioskodawczyni.

Natomiast podniesiony przez wnioskodawczynię problem dopuszczalności weryfikowania zadeklarowanej przez płatnika podstawy wymiaru składek w sprawach o podleganie ubezpieczeniom społecznym został już wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wynika z niego, iż organ rentowy – nie mając uprawnienia do kwestionowania podstawy wymiaru – może weryfikować samo istnienie tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 października 2018 r., II UK 302/17 i powołane tam orzecznictwo) na analogicznych zasadach jak czyni to w odniesieniu do podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozorowanego stosunku pracy lub stosunku pracy nakładczej (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2015 r., I UK 367/14).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.